

часа!... Сега Малчовите туриха да доизваряват един казан...

Той сне цигарата от ухото, запали я от угарката и продължи:

Бай Асене!... Я!... Четиридесет и пет литри — тупна той бурето в колата — жълта, препечена... Цяла нощ не сме мигнали с дядо Михал...

Другият търпеливо го слушаше, присвил спокойните си сиви очи и устните му мръднаха в обикновената, небрежна и насмешлива усмивка:

— Хубаво си се накичил ти, господин Лукане!... Ха върви да се поизветриш, че ще слизаш в града... Трябва да пригласим щайгите.

— На дяда Михала му се намерило мъжко внуче, бай Асене! Второ!... Черпи ме човека едни малки цигари...

Той приближи, смигна дяволито и добави по-тихо:

— Един казан котробанд мина!... Ха! Чакай!... Бай Асене, акушерката праща много здраве...

То е малко смешно дори: и по вид и по възраст, тоя четиридесет и шест годишен мъж, винаги пъргав и як, който още няма бръчки и чиято кожа въпреки кър-